

Валерій Полянський

Колись-давно я знала людину – друга, з яким познайомилась на заняттях з айкідо. Валерій Полянський завжди захоплювався східними единоборствами.

Ми познайомились на заняттях із спільного хобі – айкідо. Він дуже подобляв жарти, був на позитиві та завжди підтримував людей.

Ми разом займались в одному залі та спілкувались на одні теми – вивчення бойових мистецтв.

На семінарах президента Європейської федерації Акідо, Стефана Бенедеті, вивчали східні единоборства та культуру.

Валерій Полянський, снайпер з позивним «Черкес», сержант резерву, 2 батальйон спеціального призначення НГУ «Донбас», народився 14 травня 1969 року.

Коли почалась війна зі словами: «Хто, якщо не я, буде захищати нашу батьківщину?» – став одним із перших добровольців з Краматорська.

Він хоробро та віддано вотивав за Україну у складі батальйону «Донбас» з початку літа 2014 року.

Валерій хоробро захищав близьких та рідних, завжди допомагав, коли це було потрібно.

Він пройшов найжорстокіше випробування Іловайським «котлом», перший стояв на майдані.

До «Донбасу» був волонтером, допомагав армії як міг та заохочував до волонтерства інших. 26 травня 2016 року він трагічно загинув на ротачії.

Це велика втрата для всіх, хто його знав. Таких людей на світі – одиниці.

Вічна пам'ять і слава світлій людині!

Слава Героям!

Полянський Валерій

Сьогодні я хочу поділитися спогадами про людину з великим серцем, захисника України, Валерія Полянського.

Ми познайомилися в 2008 році, в зам, де ми разом почали займатися айкідо. Він користувався повагою в нашому клубі, і не тільки завдяки своїм здібностям, але й завдяки своїй доброті та готовності завжди підтримати інших.

Для нього Україна була не просто місцем народження, а справжньою цінністю, яку він захищав усім серцем і душою.

З перших днів Революції Гідності Валерій був на Майдані. А в 2014 році він став на захист України зі зброєю в руках.

Він воював не тільки за територію, але й за нашу свободу, за майбутнє своїх синів.

Валерій був воїном по життю - бійцем, який ніколи не здавався і вів у Перемогу.

На жаль, у травні 2016 року Валерій загинув, віддавши своє життя за рідну країну.

Але герої не вмирають - вони живуть доти, поки ми їх пам'ятаємо!

Оксана Чернобривець, друг.

